

Sygn. akt V **GC 908/20**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2021 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Ryszard Kołodziejski
Protokolant:	st.sekr.sądowy Justyna Kołakowska

po rozpoznaniu w dniu 8 marca 2021 r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa P. K. (1)

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w S.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz powoda P. K. (1) kwotę 7.759,22 zł (siedem tysięcy siedemset pięćdziesiąt dziewięć złotych dwadzieścia dwa grosze) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 9 maja 2019r. do dnia zapłaty;

II oddala powództwo w pozostałej części;

III zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.858,22 zł (dwa tysiące osiemset pięćdziesiąt osiem złotych dwadzieścia dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt V GC 908/20

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 17 marca 2021 r.

Powód P. K. (1), prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...), wystąpił z powództwem przeciwko pozwanemu (...) S.A. w S. o zapłatę kwoty 31.635,04 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 9 maja 2019 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż w dniu 20 marca 2019 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki B. o nr rej. (...). Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych wykupione u pozwanego towarzystwa ubezpieczeń. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel ustalił wysokość szkody na kwotę 28.576,23 zł i w takiej kwocie wypłacił odszkodowanie. Powód zlecił dokonanie ustalenia wartości kosztów naprawy niezależnemu rzeczoznawcy, które zostały oszacowane na kwotę 66.421,40 zł brutto (54.001,14 zł netto). Ponadto powód złożył odwołanie od decyzji w sprawie wartości szkody, jednakże pozwany podtrzymał swoje wcześniejsze stanowisko. Strona powodowa wskazała, iż dochodzi kwoty 31.635,30 zł, stanowiącej dopłatę do pełnej kwoty odszkodowania, tj. kwoty netto rzeczywistych

kosztów naprawy (54.001,014 zł), powiększonej o 50% VAT (6.210,13 zł), a następnie pomniejszonej o kwotę dotychczas wypłaconego odszkodowania.

Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Toruniu w dniu 24 kwietnia 2020 r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodny z żądaniem pozwu.

Pozwany (...) S.A. w S. w przepisany terminie złożył sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany przyznał, że uznał swoją odpowiedzialność za szkodę z dnia 20 marca 2019 r. i wypłacił poszkodowanemu kwotę 28.576,23 zł tytułem kosztów naprawy pojazdu. Nadto wskazał, że powyższa kwota została określona na podstawie kosztorysu, który zawierał rynkową wartość usług i nowych części zamiennych. Pozwany podniósł, że już w kosztorysie naprawy wskazano, że ubezpieczyciel zapewnia możliwość naprawy pojazdu zgodnie z kalkulacją w warsztatach sieci partnerskiej, w tym po cenach części zamiennych wskazanych w kosztorysie (z 25% rabatem). W ocenie pozwanego określone przez niego koszty naprawy pozwalają na naprawę pojazdu w dedykowanych przez grupę E. Hestia warsztatach naprawczych. Pozwany dodał, że nie ma podstaw zastosowania do naprawy części jakości O, zaś ze względu m.in. na wiek pojazdu wystarczające pozostaje użycie części jakości Q. Nadmieniał, że w razie wykonania naprawy w sposób przywracający pojazd do stanu sprzed zdarzenia, koszt przeprowadzonej naprawy stanowi jedyny miarodajny wyznacznik dla oceny wysokości należnego odszkodowania.

W odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty powód podtrzymał żądanie pozwu w całości oraz wskazał, że zbył przedmiotowy pojazd w stanie uszkodzonym, nie dokonując jego naprawy. Podniósł nadto, że w kalkulacji pozwanego zastosowano zaniżone stawki roboczogodziny prac, a dochodzona kwota odszkodowania nie stanowi wzbogacenia poszkodowanego ani ewentualnego zwiększenia wartości pojazdu.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 20 marca 2019 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzony został pojazd marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) (rok produkcji 2009), należący do poszkodowanego P. K. (1). Sprawca szkody posiadał zawartą z (...) S.A. w S. umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Szkada została zgłoszona ubezpieczycielowi sprawcy i zarejestrowana pod numerem (...).

(okoliczności bezsporne; nadto dowód: fotokopia dowodu rejestracyjnego pojazdu, k. 12-13; notatka informacyjna o zdarzeniu drogowym, k. 14; wiadomość e-mail z dnia 21 marca 2019 r. – potwierdzenie przyjęcia zawiadomienia o zdarzeniu – akta szkody na płycie CD, k. 64)

(...) S.A. w S. przeprowadziło postępowanie likwidacyjne, zakończone wydaniem decyzji z dnia 8 maja 2019 r., przyznającej odszkodowanie w kwocie 28.576,23 zł brutto. Do rozliczenia przyjęto ceny części zamiennych jakości O, Q, P i PJ oraz stawkę za roboczogodzinę na poziomie 54,50 zł netto.

W piśmie „Informacja dla Właściciela Pojazdu” ubezpieczyciel poinformował poszkodowanego, że zapewnia możliwość naprawy pojazdu zgodnie z kosztorysem w warsztatach sieci partnerskiej za cenę przedstawioną w kalkulacji kosztów naprawy z uwzględnieniem 5% rabatu od całości kosztów. W celu skorzystania z usługi ubezpieczyciel poprosił o kontakt telefoniczny lub mailowy. Ponadto wskazał, że ceny części zamiennych ujęte w kosztorysie uwzględniają 25% upust, przy zagwarantowaniu możliwości zakupu części we współpracujących warsztatach. Powyższe pismo wraz z kalkulacją naprawy zostało wysłane P. K. (1) drogą mailową w dniu 30 marca 2019 r.

(...) S.A. w S. w zakresie usług napraw pojazdów dla likwidacji szkód komunikacyjnych z umowy OC współpracowało z (...) Sp. z o.o. w S.. (...) Sp. z o.o. oferowała zrealizowanie naprawy na podstawie kosztorysu ubezpieczyciela w dowolnym warsztacie z uwzględnieniem rabatu na części zamienne (średnio 25%) oraz dodatkowego 5% rabatu od całości kosztu naprawy.

(dowód: protokoły szkody w pojeździe, k. 15-18v; Informacja dla Właściciela Pojazdu, k. 19; kalkulacja naprawy nr (...), k. 19v-25; decyzja z dnia 8 maja 2019 r., k. 26-26v; wiadomość e-mail z dnia 30 marca 2019 r. – akta szkody na płycie CD, k. 64; pismo (...) Sp. z o.o., k. 59)

W dniu 10 czerwca 2019 r. rzeczoznawca mgr inż. P. K. (2) sporządził kalkulację naprawy nr (...), zgodnie z którą koszty naprawy pojazdu marki M. wyniosły 54.001,14 zł netto.

(dowód: kalkulacja naprawy nr (...), k. 28-31)

P. K. (1), reprezentowany przez pełnomocnika, w dniu 15 listopada 2019 r. złożył reklamację od decyzji z dnia 8 maja 2019 r.

W odpowiedzi ubezpieczyciel poinformował, że nie znajduje postaw do zmiany stanowiska.

(dowód: reklamacja, k. 27-27v; pismo z dnia 12 grudnia 2019 r., k. 32-33)

Po szkodzie z dnia 20 marca 2019 r. pojazd marki M. o nr rej. (...) został zbity w stanie uszkodzonym.

(bezsporne)

Koszt naprawy pojazdu marki M. o nr rej. (...) w warunkach warsztatu autoryzowanego z wykorzystaniem części oryginalnych z logo producenta pojazdu („O”) wynosił 72.555,46 zł brutto, zaś w warsztacie niezależnym – 70.624,67 zł brutto. Koszty naprawy pojazdu M. z wykorzystaniem części oryginalnych alternatywnych dostawców (...) w warsztacie niezależnym i z rabatami wynosił 44.160,49 zł brutto.

Koszt naprawy w/w pojazdu w warunkach warsztatu niezależnego z użyciem części alternatywnych dostawców według kryterium najlepszej jakości części oraz rabatami oferowanymi przez ubezpieczyciela wynosił 41.057,01 zł brutto.

Wartość pojazdu marki M. o nr rej. (...) w dniu szkody wynosiła 84.600 zł brutto, zaś wartość ta w stanie uszkodzonym – 49.700 zł brutto.

(dowód: opinia biegłego sądowego P. A. wraz z załącznikami, k. 96-124v; opinie uzupełniające, k. 160-162, k. 190-198)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony postępowania, w tym znajdujących się w aktach szkody na płycie CD, jak również w oparciu o opinię biegłego sądowego P. A. wraz z opiniami uzupełniającymi.

Sąd za wiarygodne uznał dokumenty przedłożone przez strony, bowiem nie budziły one wątpliwości Sądu, a strony nie kwestionowały ich prawdziwości. Zważyć jednak należy, że czym innym jest uznanie prawdziwości danego dokumentu, tj. uznanie, że nie został on podrobiony, czy przerobiony, a czym innym jest wyciąganie stosownych wniosków z treści takiego dokumentu, w szczególności dotyczyło to dokumentu w postaci prywatnej ekspertyzy przedłożonej przez powoda. Sąd w zakresie ustalenia wysokości szkody oparł się na dowodzie z opinii biegłego sądowego dopuszczonego w niniejszym postępowaniu, jako dowodu obiektywnego, bezstronnego i cechującego się fachowością.

Sporządzoną w niniejszej sprawie opinię biegłego sądowego P. A. wraz z opiniami uzupełniającymi Sąd uznał za rzetelną i fachową. Biegły po dokonaniu analizy zgromadzonych w sprawie dokumentów wydał jednoznaczną w swych wnioskach i spójną opinię w sprawie. Dodać należy, że koszt naprawy biegły ustalił w oparciu o wykonany przez siebie kosztorys, który z kolei sporządził na podstawie specjalistycznego oprogramowania. Kwota uzasadnionych kosztów naprawy została ustalona przez biegłego sądowego przy zastosowaniu odpowiednich kryteriów i przy wykorzystaniu specjalistycznej wiedzy z dziedziny techniki samochodowej, a więc stanowi wiarygodną i miarodajną

wartość naprawy pojazdu. Należy wskazać, iż strona pozwana wniosła o sporządzenie opinii uzupełniającej, w której biegły miał wyliczyć wartość pozostałości pojazdu po szkodzie. Z kolei powód złożył zastrzeżenia do opinii biegłego, wnosząc o sporządzenie opinii uzupełniającej w zakresie wyliczenia kosztów naprawy z zastosowaniem części nowych rodzaju O i Q według stawek za roboczo-godzinę stosowanych w warsztacie niezależnym. Ponadto powód zakwestionował zasadność stosowania rabatów, bowiem biegły nie wskazał konkretnych dostawców części, którzy na dzień szkody oferowali części zamienne po takich cenach, jak wskazywał pozwany. W odpowiedzi na powyższe zarzuty biegły podtrzymał wnioski opinii podstawowej. Strona powodowa wniosła o zlecenie biegłemu sporządzenie opinii uzupełniającej, w której biegły wyliczy wartość pozostałości pojazdu po szkodzie. W sporządzonej opinii uzupełniającej biegły ustalił wartość pojazdu w stanie uszkodzonym oraz koszty naprawy pojazdu z uwzględnieniem części z logo producenta i naprawy w warsztacie niezależnym. Strony postępowania nie wniosły zastrzeżeń do opinii uzupełniającej.

W niniejszej sprawie stan faktyczny pozostawał w istotnej mierze niesporny. Nie był kwestionowany fakt zdarzenia z dnia 20 marca 2019 r., w wyniku którego doszło do uszkodzenia pojazdu marki M.. Poza sporem pozostawała także zasada odpowiedzialności pozwanego za szkodę, który wypłacił odszkodowanie właścicielowi pojazdu – nie ulega wątpliwości, iż w ten sposób uznał on swoją odpowiedzialność za szkodę w pojeździe.

Spór co do zasady sprowadzał się do wysokości należnego odszkodowania w kontekście wysokości kosztów naprawy, która pozwoliłaby na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody. Zdaniem pozwanego wypłacone odszkodowanie w sposób właściwy i pełny skompensowało uszczerbek majątkowy po stronie poszkodowanego. Pozwany podnosił również, że poszkodowany miał możliwość dokonania naprawy pojazdu w warsztacie współpracującym z ubezpieczycielem za kwotę określoną w kalkulacji naprawy.

Przechodząc do rozważań prawnych należy wskazać, że przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony (art. 822 § 1 k.c.). Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych regulują przepisy ustawy z 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2016 r., poz. 2060 z późn. zm.), w dalszej części uzasadnienia nazywanej również ustawą. Zgodnie z art. 34 ust. 1 i 36 ust. 1 ustawy z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia, a odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Ustalenie odszkodowania z ubezpieczenia OC następuje według ogólnych zasad, określonych w art. 361-363 k.c., z tym jedynie zastrzeżeniem, że zakład ubezpieczeń zobowiązany jest tylko do świadczenia pieniężnego, ograniczonego do wysokości, ustalonej w umowie, sumy gwarancyjnej (art. 822 § 1 k.c. i art. 36 ust. 1 ustawy). Stosownie zaś do treści art. 19 ust. 1 ustawy poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Ustawodawca nie zdefiniował pojęcia szkody, które w doktrynie definiuje się niejednolicie, choć przeważa stanowisko, że szkoda majątkowa to różnica między stanem majątkowym poszkodowanego, który powstał po wystąpieniu zdarzenia powodującego uszczerbek a stanem, jaki by zaistniał gdyby zdarzenie to nie nastąpiło. Naprawienie szkody, a więc i odszkodowanie powinno obejmować wszystkie straty, które poszkodowany poniósł wskutek zaistnienia szkody (art. 362 § 2 k.c.). W orzecznictwie utrwalone zostało stanowisko, iż dla pojęcia szkody ubezpieczeniowej należy sięgnąć do odpowiednich regulacji zawartych w kodeksie cywilnym. W myśl art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego wynika szkoda. Związek przyczynowy jest kategorią obiektywną i należy go pojmować jako obiektywne powiązanie „przyczyny” ze zjawiskiem określonym jako „skutek”. Ustawodawca wprowadzając w art. 361 § 1 k.c. dla potrzeb odpowiedzialności cywilnej, ograniczenie tej odpowiedzialności tylko za normalne – typowe, występujące zazwyczaj

następstwa działania lub zaniechania, z których szkoda wynikła, nie wprowadza związku przyczynowego w rozumieniu prawnym odmiennego od istniejącego w rzeczywistości.

Zgodnie zaś z art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Nie budzi wątpliwości, że skoro odszkodowanie pieniężne ma pełnić taką samą funkcję jak przywrócenie do stanu poprzedniego, to jego wysokość powinna pokryć wszystkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki niezbędne dla przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu. Podkreślić też trzeba, że przywrócenie stanu poprzedniego ma miejsce, jeżeli stan pojazdu po naprawie pod każdym istotnym względem (stanu technicznego, zdolności użytkowania, części składowych, trwałości, wyglądu estetycznego itd.) odpowiada stanowi pojazdu przed uszkodzeniem. Przywrócenie stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu wiąże się z reguły z koniecznością wymiany elementów, które uległy zniszczeniu. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu (uchwała SN z dnia 12 kwietnia 2012 r., III CZP 80/11, Legalis 447330). Sąd Najwyższy uznał w wyniku wykładni art. 361 § 2 k.c. i art. 363 § 2 k.c., że ubezpieczyciel, powinien ustalić odszkodowanie w kwocie, która zapewnia przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę jako całości. Przywrócenie do takiego stanu oznacza, że pojazd ma być sprawny technicznie i zapewnić poszkodowanemu komfort jazdy, w takim stopniu, jak przed zdarzeniem. Jeżeli w tym celu należy wymienić uszkodzoną część, to niewątpliwie jest to normalne następstwo działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. Przy założeniu, że nie da się jej naprawić w taki sposób, aby przywrócić ją do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę, część ta musi zostać zastąpiona inną nową częścią.

Na gruncie powyżej przytoczonych przepisów, a co jest bezspornym w sprawie, pozwany zobowiązany był względem poszkodowanego do zapłaty odszkodowania w granicach odpowiedzialności cywilnej sprawcy objętego ubezpieczeniem z tytułu prowadzenia działalności lub posiadania mienia. Co do kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu Sąd podzielił wnioski wypływające z opinii biegłego. Dopuszczony w sprawie dowód z opinii biegłego przede wszystkim potwierdził stanowisko powoda, że pozwany, wypłacając odszkodowanie w wysokości 28.576,23 zł, zaniżył jego wysokość. Biegły w sporządzonej opinii ustalił, ile wynosiły koszty naprawy pojazdu dokonane z użyciem oryginalnych części oraz przy zastosowaniu części jakości równoważnej (...) dostępnych w dystrybucji, jak również według kryterium najlepszej jakości części oraz z rabatami oferowanymi przez pozwanego. Dokonując wyboru wariantu naprawy adekwatnego do ustalenia wartości szkody w niniejszej sprawie, Sąd zdecydował, że właściwa będzie opcja przewidująca przeprowadzenie naprawy w warunkach warsztatu niezależnego z użyciem części alternatywnych dostawców według kryterium najlepszej jakości części oraz rabatami. Zgodnie z tym wariantem opinii koszty naprawy pojazdu marki M. wyniosły 41.057,01 zł. Należy wskazać, iż uszkodzony pojazd w momencie szkody był pojazdem 10-letnim i poddawany był wcześniejszym naprawom blacharsko-lakierniczym (k. 99). Jednocześnie powód nie wykazał szczególnego interesu w zastosowaniu części oryginalnych. W świetle powyższych ustaleń brak było uzasadnionych podstaw do użycia do naprawy droższych części jakości „O, skoro ten sam efekt dałoby się osiągnąć przy zastosowaniu tańszych zamienników o tej samej jakości. Zgodnie z zasadą minimalizacji szkody, która obciąża poszkodowanego, należało uznać wariant trzeci opinii biegłego jako zgodny z cytowanymi wcześniej przepisami oraz istotą instytucji odszkodowania (obowiązkiem restytucji – art. 363 k.c.). Biegły ustalił nadto, że powstała szkoda nie miała charakteru szkody całkowitej, bowiem koszty naprawy (w każdym z wariantów) nie przewyższały wartości pojazdu w stanie przed szkodą. Z opinii biegłego wynika również, iż kalkulacja, na podstawie której pozwany przyznał odszkodowanie, była niepełna i nie przewidywała przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody. Błędy te skutkowały nieuzasadnionym obniżeniem odszkodowania przyznanego przez stronę pozwaną. W ocenie Sądu, kwota konieczna do całościowego przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia, a przewyższająca wartość wypłaconego odszkodowania, powinna obciążać pozwanego jako ubezpieczyciela sprawcy szkody. Dodać należy, że pozwany wykazał, iż powód miał możliwość dokonania naprawy w warsztacie sieci partnerskiej za cenę przedstawioną

w kalkulacji oraz z zastosowaniem rabatów na części i całościowy koszt naprawy. Pozwany przedstawił bowiem pismo „Informacja dla Właściciela Pojazdu”, które wraz z kalkulacją naprawy zostało doręczone powodowi w dniu 30 marca 2019 r. za pośrednictwem wiadomości e-mail. Ponadto z przedłożonego pisma (...) Sp. z o.o. w S. (k. 59) wynika, że firma ta współpracuje z pozwanym w zakresie usług napraw pojazdów, zgodnie z warunkami przedstawionymi powodowi w wiadomości z dnia 30 marca 2019 r. Zatem powód posiadał realną możliwość skorzystania z oferty naprawy przedstawionej przez pozwanego, z czego jednak zrezygnował. Wobec powyższego zasadne pozostawało ustalenie kosztów naprawy z uwzględnieniem rabatów proponowanych przez pozwanego.

Mając na względzie powyższe rozważania, dochodzone pozwem roszczenie powoda w zakresie kosztów naprawy pojazdu zasługiwało na uwzględnienie co do kwoty 7.759,22 zł, tj. różnicy pomiędzy należnymi kosztami naprawy (wysokością odszkodowania) w kwocie 36.335,45 zł (41.057,01 zł pomniejszone o 50% VAT), a kwotą dotychczas wypłaconą przez ubezpieczyciela (28.576,23 zł). W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu. W konsekwencji Sąd, na mocy art. 19 ust. 1, art. 34 ust. 1, art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w zw. z art. 822 § 1 k.c. i art. 361 i art. 362 k.c. orzekł jak w I i II punkcie wyroku. Rozstrzygnięcie w przedmiocie odsetek wydano w oparciu o art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zgodnie z żądaniem pozwu od dnia 9 maja 2019 r. do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł jak w punkcie III sentencji wyroku na podstawie art. 100 zd. 1 in fine k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c., stosunkowo rozdzielając je zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy. W niniejszej sprawie do niezbędnych kosztów postępowania poniesionych przez powoda należy zaliczyć koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3.600 zł (§ 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych /t. jedn. Dz.U. z 2018 r., poz. 265/) wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, opłatę sądową od pozwu w wysokości 1.528 zł oraz część wynagrodzenia biegłego za sporządzenie opinii w wysokości 1.711,81 zł, tj. łącznie 6.910,81 zł. Z kolei pozwany poniósł koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3.600 zł wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa oraz część wynagrodzenia biegłego w kwocie 2.497,56 zł, tj. łącznie 6.114,56 zł. Powód wygrał proces w 24,53%, zaś pozwany w pozostałym zakresie. Po wzajemnym potrąceniu rozdzielonych proporcjonalnie kosztów, Sąd orzekł o obowiązku zwrotu przez powoda na rzecz pozwanego kwoty 2.858,22 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.